

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Η ΦΑΡΣΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Τὸν καιρὸ πού ὁ Βολταίρος εἶχε προσκληθεῖ καὶ ἔμενε στὴν Αὐλὴ τοῦ Μ. Φρειδερίκου, βρισκόταν στὸ Βερολίνο ἕνας Ἕλληνας πού ἦταν προικισμένος μὲ τὴν μνήμη, ὥστε μπορούσε νὰ ἐπαναλάβῃ ἀπέξω κάθε λογοτέχνημα, ἀρκεῖ νὰ τὸ ἀκούγῃ μὰ φορὰ, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ οὔτε μὰ λέξι.

Ὁ Αὐτοκράτωρ, μαθαίνοντας τὴν καταπληκτικὴν του ἰκανότητα, τὸν ἐκάλεσε κοντὰ του, τὸν ὑπέβαλε σὲ μερικὲς δοκιμασίες καὶ ἐν τέλει ἐπίσθη ὅτι τὰ λεγόμενα γι' αὐτὸν δὲν ἦσαν καθόλου ὑπερβολικά.

Τὸν ἴδιον καιρὸ ὁ Βολταίρος πληροφορήσθη τὸν Αὐτοκράτορα ὅτι εἶχε ἀποτελειώσει ἕνα ποίημα πού θάταν πρόθυμος νὰ τοῦ τὸ διαβάσῃ. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἔδωσε τὴ σχετικὴ ἀδεία, ἀλλὰ συγχρόνως κάλεσε καὶ τὸν Ἕλληνα καὶ τοῦ ζήτησε νὰ κρυφτῆ πίσω ἀπὸ ἕνα παραστάσιμα καὶ ν' ἀκούσῃ μὲ προσοχὴ τὸ ἔργο τοῦ Βολταίρου.

Ὁ ποιητὴς πῆγε τὴν ὁρισμένη ὥρα καὶ διάβασε στὸν Αὐτοκράτορα τὸ ποίημά του, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ τοῦ προξενούσε ἐντύπωση καὶ θὰ τοῦ ἀποσπούσε θετικὰ συγκατακρίματα. Πρὸς μεγάλην του ὀμῶς ἐκπλήξι, ὁ Φρειδερίκος δειχτικῶς ἀδιάφορος καθ' ὅλη τὴ διάρκειά του διαβάσματος.

Ὅταν ὁ Βολταίρος ἀποτελειώσει τὸ ποίημά του, ρώτησε τὸν Αὐτοκράτορα γιὰ τὴ γνώμη του. Τότε ὁ Φρειδερίκος τοῦ ἀπάντησε μὲ σοβαρότητα:

— Ἐγὼ παρατηρήσει ἀπὸ καιρὸ πὼς οἰκοδοπεῖσαι ξένα ἔργα καὶ τὰ παρουσιάζεις στὴ δημοσιότητα γιὰ δικὰ σου. Τὸ ἴδιο βλέπω καὶ σὲ σὲν προκειμένη περίπτωσι. Τὸ ποίημα πού μοῦ διάβασες πρὸ ὀλίγου, εἶνε ξένο. Γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ παρα νὰ ἀισθάνωμαι ζοφὴν δυσἀρεσκεία γιὰ τὴν ἀπάτη σου...

Ὁ Βολταίρος, ἀκούοντας αὐτὰ τ' ἀπροσδόκητα λόγια, ἔμεινε κατὰπληκτος καὶ ἀρχισε νὰ διαμαρτύρεται, λέγοντας ὅτι τὸ ποίημα ἦταν δικὸ του καὶ ὅτι μόλις τὴν προηγουμένη μέρα τὸ εἶχε τελειώσει.

— Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν τὸ παραδέξῃσαι, τοῦ εἶπε ὁ Αὐτοκράτωρ, θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω ἀμέσως...

Φώναξε τότε τὸν Ἕλληνα, ὁ ὁποῖος παρουσιάσθηκε, χωρὶς νὰ ἔχη ἀντιληφθεῖ ὁ Βολταίρος τὴν πλεκτάνη, καὶ τοῦ ζήτησε νὰ ἀπαγγεῖλῃ τὸ ποίημα τοῦ Βολταίρου.

Ὁ Ἕλληνας σταμάτησε λιγάκι γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὴ μνήμη του καὶ ἀκολουθῶς ἀπάγγειλε ἀπέξω ὁλόκληρο τὸ ποίημα, χωρὶς νὰ παραλείψῃ οὐτ' ἕνα στίχο.

— Ὑστερ' ἀπ' αὐτὸ, εἶπε ὁ Φρειδερίκος γυρίζοντας πρὸς τὸν Βολταίρο, πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι εἶχα δίκιο πού θυμώσα μαζὺ σου...

— Ὡ Θεέ μου! φώναξε ὁ Βολταίρος μὲ ἀτόγνωσι. Σὲ τί σοῦ ἔφταξα καὶ μὲ τιμωρεῖς ἔτσι σκληρά; Χωρὶς ἄλλο θὰ μοῦχουν κάνει μάγια. Πὼς μπόρεσα νὰ ἐμπνευσθῶ καὶ νὰ γράψω... ἕνα ξένο ποίημα!...

Ὁ Αὐτοκράτωρ, βλέποντας τὴ θλίψη τοῦ ποιητοῦ, ἔσκασε στὰ γέλια καὶ, ἐπειδὴ εἶχε διασκεδάσει ἀρκετὰ μὲ τὸ πάθημά του, τοῦ φανέρωσε ἐπὶ τέλους τὸ παιγνίδι καὶ συγχρόνως ἀντάμειψε γενναϊοῦδωρα τὸν Ἕλληνα μὲ τὸ τρομερὸ μνημονικό.

γούδια...

Ἄλλὰ εἶπαμε. Ὁ καινὰς ἦταν γιὰ τὸ πάλωμα. Καὶ πάλωμα ἦταν τὰ εἰκοσιπέντε χιλιάδικα τῆς κ. Ἐλενας Βενιζέλου, τὰ ὁποῖα ἐτραγάνισε, καθὼς ἀνήγγειλε ἐπιδεικτικῶς διὰ χρονογραφῆματος, ὁ ἐπιδειξιώτατος Φορτοῦνιο!

***

Θέλετε τώρα καὶ τὸ... ἐπιμύθιο; Ἀκούστε το...

Χτὲς ἐληροφορηθήκαμε — σὰς μεταδίδουμε ὁμοῦς τὴν εἶδησι μὲ κάθε ἐπιπόλαξι — ὅτι ἡ Μελισσάνθη, ἡ ἀτυχὴ τοῦ βραβείου τῆς Ἀκαδημίας, στάθηκε τυχερὴ σὲ κάτι ἄλλο σπουδαιότερο. Κάποιος πλούσιος δηλαδὴ δικηγόρος ἀπὸ τὴ Μάνη, μὲ γραφεῖο στὴν ὁδὸ Σταδίου, ἀκούγοντας τὸν θόρυβο πού γινόταν γύρω ἀπὸ τὴ Μελισσάνθη, κατέληφθη ἀπὸ θαυμασμό πρὸς τὴν ποιήτρια καὶ τῆς ἐζήτησε, ὄχι τὴ συλλογὴ, ἀλλὰ τὴ χεῖρα...

Ἡ Μελισσάνθη, ὅπως μαθαίνουμε, δέχθηκε τὴν πρότασι καὶ πρόκειται νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους τῆς. Ἐμεῖς δὲν ἔχομε παρα νὰ εὐχαριστηθῶμε γιὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς ἀποκατάστασι καὶ νὰ τὴ συγχαροῦμε μ' ὅλην μασ τὴν καρδιά, ἀφοῦ ἡ πρόθεσι μασ σὲ κάθε ἄλλο ἀπέβλεπε παρὰ νὰ τὴν παρῶμε.

Καὶ σ' ἄλλα μὲ ὑγεία λοιπὸν!...

Ο ΑΔΙΑΚΡΙΤΟΣ

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ τρεῖς πανάσχημες Ἀγγλίδες. Στὶς Ἰνδίες πρὸς ἄγρην γαμπροῦ. Ἡ τρίτη, ἡ... χειρότερη. Ἡ συμβουλή τοῦ πατέρα τῆς. Τὸ χιόνινο παλάτι τοῦ Τσάρου. Ἐνα ἐξωτικό οἰκοδόμημα. Ἐορτές καὶ πανηγύρεις μέσα στὸ χιόνι, κτλ.

Κατὰ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς κατοχῆς τῶν Ἰνδιῶν ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους, ἕνας Λονδρέζος, πού εἶχε τρεῖς ἀσχημάτατες θυγατέρες καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὶς παντρεύῃ στὴ χώρα του, τὶς ἔστειλε γιὰ παντρεία στὶς Ἰνδίες.

Ἡ δὴ ἀπ' αὐτὲς στάθηκαν τυχερὲς καὶ ἐπειδὴ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη οἱ γαμπροὶ δὲν ἦσαν ἀπατημαῖοι, παντρεύτηκαν μολὶς ἐπάτησαν τὸ πόδι τους ἐκεῖ.

Ἡ τρίτη ὁμοῦς, πὸ ἀσχημὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες ἀδελφεῖς τῆς, δὲν κατώρθωσε νὰ βρῇ τὸν ἐκλεκτό τῆς καὶ γύρισε ἀτραχτὴ στὸ Λονδίνο.

— Γιατί ἤρθες πίσω χωρὶς ἄντρα; τὴ ρώτησε ξερὰ ὁ πατέρας τῆς.

— Γιατί δὲν βρῆκα κανένα πού νὰ μὲ θέλῃ, ἀπάντησε ἡ κόρη.

— Μὰ τότε, παιδί μου, τὴ συμβούλεψε ὁ πατέρας τῆς, ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃς στὰ... ἐνδότερα!...

***

Κατὰ τὸ ἔτος 1740 ὁ τότε Τσάρος τῆς Ρωσίας ἔβαλε πεντακότους ἐργάτες καὶ

τοὺς ἔχτισαν σὲς ὄχθες τὸν ποταμὸν Νέβα ἕνα μεγαλοεπιπέτατο παλάτι ἀπὸ... χιόνι! Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσι τοῦ παλατιοῦ, ὁ αὐτοκράτωρ προσκάλεσε ἐκεῖ 5,000 ἀνθρώπους καὶ ἔδωσε πλουσιώτατες γιορτὲς πού βάσταξαν ἕνα ἄμηνον. Οἱ τοῖχοι καὶ τὰ ταβάνια τοῦ πρωτοφανοῦς αὐτοῦ ἀνακτόρου ἐλαμπαν καὶ σπανηροβολοῦσαν ἀπὸ τοὺς πολυελαίους καὶ τὶς λαμπάδες πού προκαλοῦσαν ὀφθαλμοκίματα ἀντιπεργίσιμα. Τὸ περίεργον δὲ εἶνε, ὅτι οἱ προσκαλεσμένοι πὸ Τσάρου ὄχι μόνον δὲν ἐκρύβοναν ἐκεῖ μέσα, ἀλλὰ καὶ... ὑπόφεραν ἀπ' τὴν πολλὴν ζέση! Τὸ χιόνινο αὐτὸ παλάτι ἔμεινε ὀρθὸ καὶ ἀπεύραχτο τρία ὀλόκληρα χρόνια.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ εἶνε ἀπόλυτως ἐξακριβωμένο, ἱστορικώτατο.

***

Ἐπῆρχε μὴ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία τὸ μαντῆλι δὲν ἦταν καθόλου ἀναγκαῖον, ὅπως σήμερα. Ἀντιθέτως, τὸ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃς καὶ νὰ τὸ ἐπαδεικνύῃς ἐθεωρεῖτο ὡς δειγματοῦ καλῆς ἀνατροφῆς. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἔκρυβαν μὲ πολλὴ προσοχὴ, σὰν νὰ κρατοῦσαν ἐπάνω τους κάτι τὸ σκανδαλώδες, κάτι τὸ τερατώδες.

Τὰ ἀπίστευτα δὲ αὐτὰ πράγματα γινόντουσαν ὄχι μόνον στὴν καθημερινὴ ζωὴ, ἀλλὰ καὶ στὸ θέατρο. Ἀναφέρεται μάλιστα, ὅτι ἡ πρώτη Γαλλίδα ἠθοποιὸς πού τόλμησε νὰ ἐμφανισθῇ κατὰ τὸ ἔτος 1828 στὴ σκηνή, κρατῶντας στὰ χεῖρα τῆς μαντῆλι — γιὰτί ἔτσι τὸ ἀπαγοῦσε ὁ ρόλος τῆς — ἀπὸ φόβου μήπως τὴν προγγάρουν, δὲν τὸ ἀπεκάλεσε μὲ τ' ὄνομά του, ἀλλὰ μὲ τὴν φράσι: «Ἐνα κομμάτι ἱφασμα!».

Ἡ ἐπίσημη εἰσοδος τοῦ μαντῆλιου στὸ θέατρο, χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ ἔτος 1829. Κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ παρεστάθη στὸ Παρίσι, κατὰ μετάρρασι τοῦ Ἀλφρέδου ντε Βινύ, τὸ γνωστὸ δραματικὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Σαίξπηρ «Οθέλλος». Ἡ... καινοτομία ὁμοῦς αὐτῆ ἐροκάλεσε τότε πολλὰ σχόλια ὑπερ καὶ ἐναντίον τῆς, γιὰτί ἦσαν χωρισμένοι σὲ δὴ δύο κόμματα, στοὺς φίλους καὶ στοὺς ἐχθροὺς τοῦ μαντῆλιου!

Τέλος τὸ μαντῆλι ἐτέθη σὲ καθημερινὴν χρῆσι ἐπὶ τῆς αυτοκρατείας Ἰωσήφινος. Ἡ Ἰωσήφινος, ἐπειδὴ εἶχε ἀσχημὰ δόντια καὶ ἤθελε νὰ κρύβῃ τὸ ἐλάττωμά τῆς αὐτὸ, ἔφερνε κάθε τόσο στὸ στόμα τῆς ἕνα μικρὸ κεντημένον μαντῆλι. Τὸ παράδειγμα τῆς δὲν ἄργησαν νὰ τὸ ἀκολουθήσουν καὶ ἡ κυρίως τῆς τιμῆς τῆς, ἔκοιτε δὲ ἡ χρῆσις τοῦ μαντῆλιου ἐγεννηθεῖ καὶ ἐπεκράτησε σ' ὅλες τὶς τάξεις καὶ σ' ὅλες τὶς χώρες.

***

Στὰ πρῶτα-πρῶτα χρόνια οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐχρησιμοποιοῦσαν βελόνια, ὅπως τὰ σημερινά, ἀλλὰ κομωμένα ἀπὸ κόκκαλο. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει, ὅτι ἡ Ρωμαίαις δέσποινες τῆς ἐποχῆς μεταχειρίζονταν βελόνες ὀρειχάλκινες. Πρῶτοι κατασκευάσαν βελόνες ἀπὸ χάλυβα οἱ Ἀραβες, οἱ ὁποῖοι τὶς εἰσήγαγον κατ' ἀρχὰς στὴν Ἰσπανία κ' ἀπὸ κεῖ σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη. Κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα ἀναφέρεται, ὅτι λειτουργοῦσε στὴ Γαλλία ἕνα σωματεῖο βελονοποιῶν.

